

B) Existeix un NP *Ulvius*, documentat en fonts romanes per Schulze (248): sigui llatí genuí o manlleu del gr. ὀλβιος importa poc. D'aquí, potser, un nom de dona diminutiu *Uviola* (hipotètic, o real?), que hauria simplificat el grup -LVIO- sense encórrer el re- 5 tret fonètic que he oposat supra. Però posats per aquest camí; no val més ajuntar-ho amb *Oliana* i *Oliā*

Serà la via C). Notem que els noms de dona diminutius havien de ser freqüentíssims entre els romans: de primer amb el caràcter hipocorístic: «*Tulliola nostra*» hem llegit en les *Epistulae familiares* de Tullius...O sigui Ciceró. Cert que no en parlen gaire els reculls publicats; però és perquè, tant els antroponimistes del tesaurus antic, com els de nivell romànic, ja els donen per sobreentesos. *Fabiola* no figura en Schulze, 15 però féu un paper en l'església romana del temps heroic. I no eren menys els formats amb altres sufixos diminutius: *Octavilla*, *Julitta*, *Caesilla*, *Cesulla*, *Arabulla*, *Sextulla*; fins Schulze ens dóna cites d'*Aviola* (248, 417), fent joc amb els masculins *Avius*, 20 *Avitus*, *Aviolus*. Doncs tenim dret a donar per segura l'existència del fem OLEIOLA junt amb OLEIUS que ha donat *Oliana* i *Oliā*.

Tot sospesat, la solució més convincent: car A) implicaria, no precisament un arabisme, que encara 25 semblaria defensable, sinó un mossarabisme: totalment descartat en aquests llocs. En canvi *Oliā*, *Oliana* i *Oliola* formen una tríade ben coherent: tots tres al llarg del Segre; cosa que encara dóna dret a creure que el nom OLEIUS devia fer forrolla en aquesta part del Conventus Tarraconensis, i que algun d'ells engendraria una filla *Oleiola*, fincada en un clima més dolç que el de la VILLA OLEIANA i el PRAEDIUM OLEIANUM, d'on venen els més nòrdics *Oliana* i *Oliā*.

Es pot tenir en compte el fet que segons grans 35 aparences el nom d'*Oliola* es repeteix ben paral·lelament a Provença; oficialment *Ollioules* uns 5.000 h., cap de cantó del distr. de Toulon, pron. mod. *Ouliéulo*. Documentat des del S. XI en què apareix amb terminació *-ola*, *-olis*: 1096, «*Olliolis castrí*» (doc. p.p. Albanès, *Gallia Chr. Nov.*, 5), 1044 «*villa de Oliuola*» (Cart. de St.V. de Marsella), Que sigui un derivat de *oliva* (com creu Vincent, *Top. de la Fr.* § 573) és ben incert perquè la *-v-* de 1044 pot ser so epenètic; potser es pot tenir en compte el fet que 45 aquesta població deu estar suspesa en terreny encinglerat muntanya amunt de Toulon, com descriu «*li haut(s) d'Oulioulo*» Mistral en *Moun Èspelido* cap. x (p. 178). Si és verament germà del nostre aquest NL provençal acaba de descartar les vies A) i B) i 50 més aviat confirma la C).

OLIBENCs i BOLIBENC

El primer degué ser un lloc menor del terme de

Sant Cugat del Vallès. Consta que formava part d'un alou en el territori de St. Cugat, segons un doc. de 1192, en què un *Oller* dóna al monestir de St. Cugat un alou que posseïx «in term. Sti. Cucuphatis, parr. S. Petri Octaviani [o sigui St. Cugat mateix], in loco q. dicunt *Olibencs*, et in planis de Furno» (Cart. St.Cugat III, nº 327).

Un nom bastant igual, quasi idèntic, però en singular, existeix en el Vallespir. Allí uns inf. me l'anomenen *El Bolibenc* (*al bulibēn*)(xxxiv, 680). És un mas, del terme d'El Tec, entre aquest i el de Serrallonga. A tots dos llocs, tot reconeixent que era un mas, l'anomenaren *el mulibēn* (xxxxiv, 54 i 64) però com nom d'un mas, no pas cap molí. Sens dubte és la forma *Bolibenc* la que val, si bé popularment alterada per influència de *moli*.

La terminació *-enc*, *-encs*, ens orienta cap a un NP germànic (cf. *Rodebaldencos*, i *Rodebertencos*, a.1069 (citats per Balarí Or. 17, i Aebischer, *Top.*, 35); *Arlenc* (*-lanc*), poble del dept. Puy-de-Dôme; *Arzens* (abans *Arisencus*, Aude), *Escatalencs* (Tarn-et-Gar.), *Merencs* (Arieja).

En definitiva aquí es deu tractar d'un NP germ. ben conegut i antic: BOBILIN, que figura en molts textos merovingis en la forma un poc llatinitzada *Bobolinus* o *Bobolin*, des del S. VII (Förstemann, 318), en Venanci Fortunat, en molts crònics (de Hugon i d'Adonis) p.p. Pardessus i en altres dels *M.G.H.*; sense comptar *Bobolin* que fou per aquell temps bisbe de Vienne (Roine). Derivat de la fecunda arrel BOB-; d'aquesta vénen també els derivats afins BOBILIS i els encara més freqüents BOBILO [S. VII] i BOBILA (S.VII), del qual prové el nom dels esqueis de *Bovilà*, en el Montseny (V. art.).

En el present NL, lleus alteracions catalanes, justificables fonèticament, i també per etim. pop.: en el nom vallespirenc, infl. de *moli*, en el vallesà, infl. del NP *Oliba / Oliban*, i dels derivats de *oliva*. La terminació *-enc*, sembla deguda a mera intromissió del sufix *-enc*, germ. -ING. Si bé cal advertir, que fins en els noms germànics, no en manca algun (potser més tardà), format amb el sufix -LING.¹

¹Com a primer component LING- no és rar (Först. 1060) i com a 2n membre no l'assenyala Först., però jo trobo almenys *Waldeling* en el *Polyptichum Remense* (cf. Först. 1500)

Oliola, V. *Oliana*

-OLIT

Pla de *Beniolit*, anotat a la Pobla del Duc. Partida que es deu estendre fins al te. de Benigànim (5 k. més al N.), tots dos, entre Xàtiva, Albaida i Gandia, on vaig oir-ho en la variant *beneolít* (xxxii, 10.21)